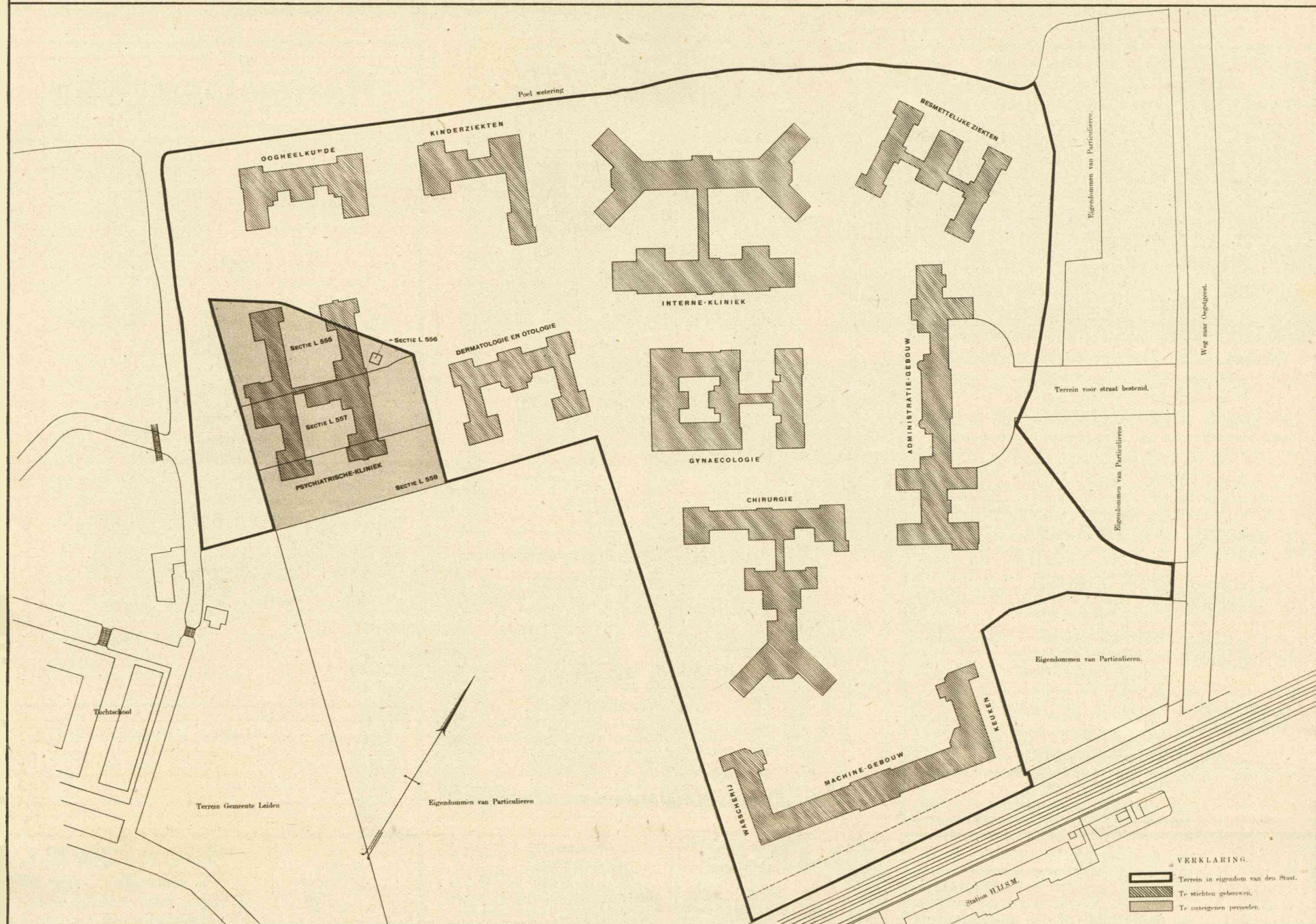

VIJF MILLIOEN VOOR LEIDEN

Plan voor de stichting van Ziekenhuis-inrichtingen, ten behoeve der Rijks-Universiteit te Leiden.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND

DOOR FRANK H. SHAW (Vervolg).

MIJNHEER Baker! Wat doet u daar?" Het was Bessie. Zij had de gebogen gestalte gezien en de reuk van opium herkend. „O! hoe schandelijk van u!" Innig verontwaardigd snelde zij haastig toe en toen hij zijn gelaat naar haar toekeerde, rukte zij hem het fleschje uit de hand. Het viel met een slag op den grond in stukken. Baker wierp zich op zijn knieën en likte gulzig alles, wat overgebleven was van het vocht, van de planken.

III.

„Ik zei je al, dat het niet zou gaan, meisje; hij is te ver weg, om nu nog te kunnen veranderen. Hij ligt daar te slapen als een varken, zoo bedweld is hij — we kunnen onze pogingen nu wel staken.”

„Nog niet, Jack; we zullen het tot zeventig keer toe probeeren, als dat noodig is. Er is iets goeds in hem; dat hebben we toch ondervonden?" Vanuit de aangrenzende hut hoorde men de diepe, zware ademhaling van den bedwelmde man. „Hij had berouw; gisteren nog vertelde hij mij, hoe hij hoopte, nog iets goeds te kunnen uitrichten in zijn leven.”

„Zijn berouw is niet veel waard, kindje. Het zou het beste voor hem zijn, als hij overboord sprong en een einde maakte aan zijn leven.”

„Wij hadden eraan moeten denken; wij hadden de verleiding buiten zijn bereik moeten houden. Hij was zwak, vermoeid — niet in staat er zich tegen te verzetten. Maar wij zijn nog sterk, Jack; laten wij den moed niet laten zinken.”

Maxwell bleef stil luisteren naar de ademhaling vanuit de aangrenzende hut. Eindelijk zei hij een weinig onvriendelijk:

„Je dacht, dat die man zich uit louter dankbaarheid goed zou houden. Wel, hij wist, dat jij er om gaf, of hij den goeden of den slechten weg ging en dat had hem genoeg moeten zijn. De man is door en door slecht, er is geen greintje goeds meer in hem.”

HOOFDINGANG VAN HET OUDE ZIEKENHUIS. Bij het plan voor het nieuwe ziekenhuis leek het ons niet onaardig ook een foto te geven van het tegenwoordige gebouwen-complex. Onze foto werd genomen juist bij den aanvang van het bezoek.

Maar Bessie gaf alle hoop nog niet op. Zij had de medijkist al opgezocht en er het andere fleschje landanum uitgenomen, dat zij zorgvuldig opborg. Zij was bitter teleurgesteld; zij had gehoopt deze verloren ziel te redden en iedere andere vrouw zou den moed al opgegeven hebben. Maar de zee had haar geleerd, dat er geen strijd is die geheel hopeloos is; zelfs al heeft hij geen bepaald resultaat, men

heeft toch altijd de voldoening, dat men gedaan heeft, wat gedaan kon worden.

Twee dagen later kwam Baker weer uit zijn hut, ongesteld, mager, bevende en zeer zwak. Er was niemand in de kajuit en hij stapte met onzekere schreden naar de medijkist. Terwijl hij het deksel oplichtte, verscheen Bessie; hij schrok, klapte het deksel weer dicht en keek haar bijna uitdagend aan.

„Wel, wat is er?" antwoordde hij op de droevige vraag in haar oogen. „Ge ziet, dat gij U hebt vergist; ik ben niet waard, dat gij moeite doet om mij te redden.”

„Ja, dat is u wel. Ik geloof in u; ik weet, dat u den strijd zult voortzetten. O, om Gods wil, mijnheer Baker, toon u een man. Denk er aan, dat ik vertrouwen in u stel. Ik ben een vrouw en heb misschien meer inzicht dan een man; misschien kan ik de heldere diepte van uw hart peilen door al uw slechte eigenschappen heen.” Hij schudde treurig het hoofd.

„Ik ben verloren — hopeloos verloren; u verspilt uw tijd. Wat is dat?" Er werden plotseling voetstappen op het dek boven gehoord: een angstige kreet van „Brand!" De scheepsklok werd geluid. De man volgde het meisje naar het dek. De storm woedde nog steeds, hoewel niet zoo hevig meer; het schip dreunde en stootte nog verschrikkelijk. Men rook een eigenaardige lucht; en vooruitziende, kon men rookwolkjes zien opstijgen aan den voorstev.

De stuurman keek heel angstig. „Er is brand in het voorschip, mijnheer,” zei hij. „Het schijnt flink te branden bij de lading.”

„Zet alle mannen aan 't werk bij de pompen. Hak een gat in het luik; er valt geen tijd te verliezen.”

De stuurman ging weer naar het voorschip en gedurende een uur hoorde men op het achterschip de geluiden van het pompen.

„Is er gevaar, Jack?" De kapitein schudde het hoofd. Hij had nauwelijks de tegenwoordigheid van Baker op het dek opgemerkt. Deze verborg zich, omdat hij bang was, om den minachtenden blik in de oogen van den kapitein te ontmoeten.

„Ik hoop van niet. Troster zou het mij gezegd hebben, als het ernstig was. God zal ons bijstaan, kind, als het gevaarlijk is. Wij hebben geen booten en een vlot zou ons niet kunnen redden met dit weer.”

Weer volgde een tijd van wachten en de angst nam toe. Nu en dan rook men op 't achterschip de brandlucht; eens, toen Maxwell scherp naar den voorkant keek, meende hij een opflinkerend vlammetje te zien. (Wordt vervolgd).